

РЕШЕНИЕ

№ 98

гр. Варна , 18.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ в публично заседание на пети ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Янко Д. Янков
Членове: Даниела П. Костова
Светослава Н. К.а

Секретар: Петранка А. Паскалева
Прокурор: Владимир Чавдаров Станков (АП-Варна)

като разгледа докладваното от Даниела П. Костова Наказателно дело за възобновяване № 20203000600303 по описа за 2020 година

и за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по чл.424 ал.1 НПК вр. чл.422 ал.1 т.5 НПК. Образувано е по искане на осъденото лице С. Т. и адв.А. Б. от АК Силистра, в качеството му на процесуален представител, за възобновяване на производството по ВНОХД № 30/2020г. на Окръжен съд Силистра, и НОХД № 358/2018г. на Районен съд Тутракан. В искането са наведени доводи за възобновяване по чл.422 ал.1 т.4 и 5 от НПК (съгласно искането), като в съдебно заседание се поддържа искането само по чл.422 ал.1 т.5 от НПК. В тази връзка се твърдят допуснати съществени процесуални нарушения, както и нарушение на материалния закон (чл.348 ал.1 т.1 и 2 от НПК).

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура излага съображения за неоснователност на направеното искане.

Защитниците на осъденото лице, адв.Б. и адв.В., поддържат доводите за възобновяване (с посочената горе корекция).

Искателят Т. желае възобновяване на делото.

Варненски апелативен съд, след като провери данните по делото, съобрази становищата и доводите на страните, и в пределите на правомощията си намери за установено следното:

Искането е допустимо – подадено е срещу акт от кръга на посочените в чл.419 ал.1 НПК и от процесуално легитимирана страна по чл.420 ал.2 НПК, а също и в законоустановения срок по чл.421 ал.3 НПК - решението на ОС Силистра, като неподлежащо на обжалване е влязло в сила на датата на постановяването му – 25.08.2020г., а искането е подадено на 10.09.2020г.

Разгледано по същество, то се явява неоснователно.

С присъда №132/12.07.2019г. по НОХД № 358/2018г. Районен съд – Тутракан, признал С. Р. Т., за виновен в извършени престъпления по чл.131а пр.2 вр. чл.129 ал.1 вр. чл.29 от НК и по чл.216 ал.1 по НК, поради което и на основание чл.54 му наложил наказания „Лишаване от свобода“ в размер на пет години (за първото деяние) и шест месеца (за второто). На основание чл.25 вр. чл.23 от НК определил общо наказание от пет години лишаване от свобода при строг режим, което на основание чл.24 от НК увеличил с шест месеца лишаване от свобода. На основание чл.23 ал.3 от НК съдът присъединил към общото наказание лишаване от свобода и наказанието „глоба“ в размер на 700лв., постановено по НОХД 246/2017г. по описа на РС Тутракан.

Чрез подадена въззивна жалба от защитникът на подс.Т., била инициирана въззивна проверка, която приключила с решение № 260001/25.08.2020г. по ВНОХД № 30/2020г., с което ОС Силистра потвърдил изцяло присъдата на РС Тутракан.

Неподлежащото на касационно обжалване решение дало повод на осъденото лице чрез адв.Б. да отправи до Варненски апелативен съд искане за възобновяване.

В искането са залегнали касационните основания по чл.348 ал.1 т.1 и 2 НПК, които са предвидени и в разпоредбата на чл.422 ал.1 т.5 НПК като предполагащи възобновяване.

Релевираните оплаквания, могат да се обособят на такива касаещи съществени нарушения на съдопроизводствените правила – мотиви, приравнени на липса на мотиви на съдебните актове, нарушение на чл.13 и 14 от НПК, както и на такива касаещи нарушение на материалния закон.

Следва да се отбележи, че съобразно текста на чл.348 ал.2 НПК, нарушение на закона е налице, когато той е приложен неправилно или не е приложен закон, който е следвало да бъде приложен. Поради това макар и формулировката на част от оплакванията да са изрично посочени като нарушение на закона, то изложената аргументация по съдържанието си е насочена срещу фактическите констатации на съдебните инстанции, въз основа на които те са формирали изводите си за обективна и субективна съставомерност на действията на осъденото лице, или иначе казано твърди се необоснованост. Затова следва да се обърне внимание, че в производството по възобновяване необосноваността не е предвидена като самостоятелно основание за проверка на съдебните актове. Поради което и съдебната инстанция по възобновяването (каквато се явява Апелативният съд в това производство) разполага с възможността единствено да провери спазването на процесуалните правила, гарантиращи правилното формиране на вътрешното убеждение на решаващите органи. Тяхната субективна увереност по отношение достоверността на доказателствените материали може да се поставя под съмнение единствено и само при нарушения на процесуални норми, гарантиращи неговата правилност. На плоскостта на изложеното настоящият съдебен състав не намира процесуална незаконосъобразност при събирането и оценката на доказателствата по делото. Това налага проверката да включи само правилността на процеса на формиране на вътрешното убеждение у решаващите съдебни състави и спазване на задължението за обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, т.е. дали са предприети всички мерки за разкриване на обективната истина по делото. Анализът на доказателствена маса, сочи, че делото не страда от доказателствен дефицит, който да е попречил на съдилищата да установят кръга факти по чл.102 НПК – налице ли са извършени деяния и участието на Т. в тях.

Тези въпроси са намерили своя отговор, в постановените съдебни актове – авторството на деянието е установено по категоричен начин чрез

събраните по съответния ред и при спазване на изискуемите правила, доказателства и доказателствени средства.

Казаното от свидетелите Д., А. и А.а, удостоверява времето, мястото и начина на извършване на деянието по чл.131а от НК, както следва да се отбележи, че първия от тях е пострадал, а другите двама са преки очевидци. Твърденията на св.Д. за предхождащите престъпното деяние действия на ос.Т. са потвърдени от писмените материали по делото (относно твърдяното от него обаждане на тел 112). Свидетелите М., В. и Л. са възприели физическото състояние на пострадалия непосредствено след нанесения му побой, както и избитите му зъби. Заявеното от постр.Д. и свидетелите очевидци било установено и от иззетите при огледа ВД – дървен кол, зъби и маратонка. Липсата на установено ДНК на ос.Т. не изключва извършеното от него, а е резултат на липса на достатъчен материал за анализ (подробно коментиран в компетентно поднесените заключения на вещите лица). Твърденията на ос.Т. относно това, че не той, а св.К. е автор на престъпното деяние са категорично опровергани от свидетелите по делото, както и от изготвените СПЕ по отношение на св.К. и св.А., според които св.А. не може да разбира правилно факти и събития, както и да ги интерпретира адекватно, а св.К. е с граничен умствен интелект. Тези данни, съпоставени с непълнотите и вътрешната противоречивост в показанията на св.К., както и несъответствието с другите доказателства по делото, са довели съда до логични съмнения в тяхната достоверност, резонно довело до пълното им отхвърляне, а действията и показанията на св.К. относно заплащането на парична сума на пострадалия са били акуратно анализирани и финално окачествени като опит за прехвърляне на отговорността на ос.Т. върху св.К..

Свидетелите Д., А., А.а и М. непосредствено са възприели действията на ос.Т. по сблъсък на управлявания от него л.а. с този, ползван от св.Д. (л.а.‘Рено‘19 с ДКН Р0739ВА), който удар довел до нанасяне на щети и на задно стоящия автомобил „БМВ“ с ДКН СС1043ВА, собственост на св.Фаред, с последвала щета в размер на 385лв. След нанасянето на телесната повреда на постр.Д., ос.Т. се качил в лекия си автомобил и преди да отпътува блъснал л.а. на пострадалия, който пък блъснал задно стоящия му друг л.а. По възраженията за правилното прилагане на материалния закон по отношение престъплението по чл.216 от НК следва да се добави, че евентуалния умисъл

за извършването му е извлечен от съдилищата от активните действия на ос.Т., данни за които са почерпани от свидетелските показания на очевидци: „С. си запали колата и тръгна да блъска колата ни върху колата на комшиите“ св.А.; „видях колата на С....и го познах“, „първо видях сблъсъка на бялата кола върху нашата и след това оранжевата беше зад бялата“ св.М.; „Запали неговата кола и блъсна моята кола и на комшиите“, „Запали „Лада“-та и започна да блъска колата на комшията“ св.Д.Д.; „Светльо беше. Качи се в неговата кола. Блъсна нашата.“. Съобразно коментираните от очевидците действия на ос.Т., съда е достигнал до законосъобразен извод за умиъла на ос.Т., като е изложил и обстойни мотиви и относно „немаловажността“ на случая. Целейки умишлено нанасяне на щати по л.а., ползван от постр.Д., ос.Т. е възприел, че зад неговата кола стои друга, като въпреки всичко е допуснал да причини с действията си щети и на нея.

Установеното намира подкрепа в цялостния събран по надлежен ред доказателствен материал, вкл. множеството изготвени експертизи и писмени доказателства.

Правилно, законосъобразно и в съответствие с формалната логика, първоинстанционният съд е формирал изводите си, основани на всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото.

В изнесения контекст не се споделят аргументите на защитата на ос.Т. относно налични пороци по анализа на доказателствения материал. Не се споделя и аргумента за съществено процесуално нарушение, свързано с допуснатата ОФГ по отношение на датата на едното от изпълнителните деяния, т.к. видно от съдебния протокол тя е била отстранена от прокурора на фаза разпоредително заседание (л.58 от съдебното следствие). Аналогична ситуацията и с възражението за неустановен собственик на л.а. по обвинение, по което ос.Т. е бил оправдан.

Прочитът на актовете на двете съдебни инстанции изключва възможността да бъдат споделени наведените доводи на защитата за липса на мотиви. Съдилищата са дали подробни и мотивирани отговори на въпросите по чл.305 от НПК, с което са изпълнили задълженията си по чл.102 и чл.107 от НПК (мотиви за което настоящата инстанция е изложила подробно по-горе). Процесът на формиране на вътрешното убеждение у редовните

инстанции не е рефлектирал върху мотивната част на съдебните актове. Законодателят поставя изискване за формата и минимално изискуемото им съдържание. Същите следва да позволяват на всяка от страните, имаща правен интерес, да проследи начина на формиране на вътрешното убеждение у правоприлагащия орган. Подлежащите на анализ в образуваното извънредно производство актове, са подробни и детайлни, съдържат установените фактически и правни констатации, техните доказателствени източници, в тях е даден логичен и подробен отговор на възраженията на страните. Това обосновава извод за законосъобразно изградено вътрешно убеждение, намерило отражение в мотивите на постановените актове, т.е. не е налице нарушение по чл.348 ал.1 т.2 от НПК. Изложените съображения обосновават извод, че не са допуснати нарушения на съдопроизводствените действия.

По възраженията във връзка с нарушение на забраната **Ne bis in idem**. В искането е отделено особено внимание на такова констатирано от страна на защитата нарушение, подкрепено с обемно цитирана практика на ВКС, както и на ЕСПЧ. Коментирани са конкретни разпоредби на ЕКПЧОС, Протокол 7 към нея (чл.4), ДФЕС, чл.50 от Хартата за правата в ЕС, Конституцията на РБ.

Съдът намира възражението за неоснователно.

Съдът намира цитираната практика за акуратна, но неправилно интерпретирана. Без съмнение единствен процесуален способ за преодоляване на последиците от нарушаване на едно от основните права никой да не бъде подлаган на повторно наказателно преследване за едно и също деяние се явява прекратяването на второто по ред производство. Съобразно ТР 3/2015г. на ВКС това не се отнася за случаите, когато преди образуването на наказателното производство административнонаказателното производство е било прекратено на основание чл.33 ал.2 от ЗАНН. Такова действие е било извършено от РС Тутракан по АНД 299/2015г. в рамките на което съдът е констатирал, че за деянието, във връзка с което са издадени АУАН и НП, към датата на извършването вече е имало отпочнало наказателно производство (ДП 269/2015г. по описа на РУП Тутракан). Именно поради тази причина и позовавайки се на разпоредбата на чл.33 ал.1

от ЗАНН (че ако за същото деяние има налично възбудено наказателно преследване, то административно-наказателно производство не се образува) съдът е отменил НП без да разглежда делото по същество. Наред с това е констатирал и че нарушението на ЗДвП съобразно данните по делото съдържа признаците на престъпление по чл.216 от НК, а не за непредпазливо причинени вреди в резултат на нарушаване на разпоредби на ЗДвП. Заради горното и отменил издаденото НП. Решението е влязло в законна сила на 06.10.2016г. Изложените действия на РС Тутракан по АНД 299/2015г., са коментирани в мотивите на РС Тутракан по НОХД 358/2018г. по описа на РС Тутракан, като откриващи пътя за реализиране на наказателната отговорност на Т.. В този смисъл съдът намира изпълнени разпоредбите на цитираните горе нормативни актове и в частност общият им разум и цел за избягването на двойно наказване за едно и също деяние.

Тълкуването на разпоредбата на чл.4 от Протокол 7 към ЕКЗПЧОС от страна на защитата е превратно. Развилото се пред РС Тутракан производство по АНД 299/2015г. не може да се третира като вече „съден и оправдан“ за същото деяние в друга процедура с наказателен характер. Напротив, в постановеното решение съдът изрично е отбелязал, че именно защото констатира висящо досъдебно производство, то такова от административен характер не следва да се образува, поради което и е отменил НП без да разглежда производството по същество. Постъпил е така именно воден от принципа, който защитата твърди, че е нарушен. Действително липсва прекратителен диспозитив, но този процесуален пропуск не води до промяна в изложените правни изводи. Съдебното решение съдържа мотиви и диспозитив, които са в единство и следва да се разглеждат и тълкуват именно в такъв ракурс.

Посочените решения по делата „Цоньо Цонев срещу България (2)“, както и „Сергей Золопухин срещу Русия“ не ползват защитната версия, тъй като и по двете дела лицата са били наказани по административен ред, след което за същото деяние са били преследвани и посредством наказателно производство. А по настоящото дело НП по АНД е било отменено именно с цел избягване на дублиращо производство от наказателен характер за същото деяние.

Поради това и съдът не счита, че е изправен пред разпоредбата на чл.24 ал.1 т.6 или т.8а от НПК. Деянieto не съставлява административно нарушение (както са отбелязали съдилищата в мотивите си), нито по него има приключило административно производство с влязло в сила НП, което би предпоставило прекратяване на наказателното производство.

Неприложими в случая са и предписанията на ТР 3/2015г. на ВКС по ТД 3/2015г. в частта на т.1.2.1 и 1.2.2., именно по вече изтъкнатата причина, че не се касае за двойно наказване на осъденото лице за едно и също деяние.

По изложените съображения, Варненският апелативен съд не намира основания за възобновяване на наказателното производство, поради което и

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв.А. Б. в качеството му на процесуален представител на осъденото лице С. Р. Т. за възобновяване на производството по ВНОХД № 30/2020г. на Окръжен съд Силистра и НОХД № 368/2018г. на Районен съд - Тутракан.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____